

Anna Burdová
ilustrace Marta Vojtková

DANINA CESTA DO BUDOUCNOSTI



ORIGONA

Copyright © Anna Burdová
Illustrations © Marta Vojtková

ISBN 978-80-88116-28-8

ID 011-01



Naše milá Danuško,

*přejeme Ti ke Tvým 10. narozeninkám
samé radosti a žádné starosti,
pevné zdraví, štěstí a moc dobrých kamarádů.*

Teta Dáša, strejda Marek, Evička a Ríša

12. března 2026

Úvod

Hlavní hrdinkou tohoto neobyčejného příběhu je **Danuše Palcátová** – chytrá, hodná a statečná dívka. Má **modré** oči, **blondáté** vlasy a líbí se jí **fialová** barva. Narodila se **12. března 2016**. Žije **s mámou, tátou a bráškou Fandou v Poličce**, kde se také celé dobrodružství odehrálo.

Že se to opravdu stalo, může doložit i **Danina** kamarádka **Majda**. Obě holky se zvláštním způsobem ocitly v budoucnosti, kde byly zpočátku dost zmatené, ale postupně všemu přišly na kloub.

Tak se v klidu usadte a přečtěte si, co se vlastně přihodilo a zda se holky nakonec zvládnou vrátit zpět do přítomnosti.

1. Jak **Dana** vyžrála na podfukáře

Dana vyrazila ze dveří školy jako maratonec po odstartování závodu. Prodrala se chumlem spolužáků a přitom kohosi nechtěně uhodila aktovkou. Od dotyčného zaslechla na svou adresu pár nadávek, ale nevšímal si toho. Měla teď jiné starosti. Potřebovala se co nejdřív dostat z dosahu dvou spolužáků, kteří ji pronásledovali.

Přeběhla přes ulici, profičela parkoviště supermarketu a když se přes přechod dostala na druhou stranu další ulice, přijíždějící kolona aut od ní její pronásledovatele spolehlivě oddělila. Až teď se začala cítit trochu bezpečněji. Odbočila do zapadlé uličky a běžela směrem k lesnatému parku, kde se mohla klukům ztratit úplně.

Připadala si hloupě, že před někým utíká. A tím spíš před Zoltánem a jeho kumpánem Otmarem. Těm dvěma se radši vyhnul každý ze školy, ale až někdo bude vyprávět, že před nimi **Dana** utíkala, bude před ostatními za zbabělce. Jenže ona před nimi neutíkala proto, že by se jich bála, ale proto, že ji chtěli připravit o to nejcennější, co u sebe měla – o celou sbírku kartiček s rytíři řádu Posteritas.



Seriál o rytířích z řádu Posteritas byl v poslední době hodně populární. Byl o rytířích z budoucnosti, kteří se vraceli do minulosti, aby napravovali činy, jejichž následky se odrážejí v daleké budoucnosti. Každý kluk i každá holka se v některém ze seriálových hrdinů a hrdinek viděla. A proto, když před několika měsíci odstartovala celoevropská soutěž, jejíž výherce měl dostat roli v jednom dílu seriálu, nenašel se ve škole ani v širokém okolí nikdo, kdo by se jí nechtěl zúčastnit. Všichni si proto začali kupovat a vyměňovat plastové kartičky s obrázky jednotlivých hrdinů a usilovali o to, aby nasbírali alespoň jednu celou sérii – nejlépe tu s rytíři nejvyšší úrovně v řádu. Ten, komu se to povede, se dostane do finále soutěže, které se bude konat příští rok v Londýně. Soutěž měla věkový limit, ale ten Dana splnila.

Daně se podařilo nasbírat většinu karet s rytíři nejvyšší úrovně. Byl to skoro zázrak, protože takových karet se do prodeje dostávalo jen málo. Přesto už jí chybělo jen pět kartiček s nejvyššími představiteli řádu Posteritas. A kdyby navíc dala dohromady série s rytíři všech čtyř úrovní, už by si mohla nechat zarezervovat letenku do Londýna.

V běhu si stáhla z ramenou fialový školní batoh a pro jistotu sáhla do jedné z bočních kapes, aby se ujistila, že pouzdro s kartičkami je na svém místě. Naštěstí bylo. Ale ještě není v bezpečí.

Co ji to vůbec napadlo brát celou sbírku do školy? Nechala se od Otmara a Zoltána přemluvit, ať je přinese, že s ní vymění pár kartiček s rytíři nižší úrovně za ty z vyšší. Dana měla několik rytířů, které by klidně vyměnila, jenže těžko hledala někoho, kdo by měl na výměnu stejně vysoké karty. Těch se do oběhu dostávalo málo.

Zoltán jí nalhal, že jednoduchým fíglem připravil o vysoké karty pár mrňousů z prvního stupně, kteří ještě nepochopili princip hry a se staršími spolužáky vyměňovali kartičky prostě jen tak.

„Přines celou sbírku. Prohlédneme ji a zjistíme, jestli bysme pro tebe mezi mrňatama nesehnali ještě pár lepších karet,“ nabídl jí Zoltán.



V běhu si pro jistotu sáhla do jedné z bočních kapes školního batohu, aby se ujistila, že pouzdro s kartičkami je na svém místě. Naštěstí bylo.

Dana mu moc nevěřila. Na jejich školu přišel teprve nedávno, už teď ale mezi spolužáky platil za největšího darebáka a nikdo s ním nechtěl mít nic společného – kromě Otmara. Ani s ním se před Zoltánovým příchodem moc spolužáků nebavilo, protože jim připadal přihlouplý. Ale Zoltán, který si hrál na velkého frajera, se stal jeho nejlepším kamarádem. Tedy spíš šéfem. Otmar mu začal dělat poskoka, protože byl rád, že se s ním konečně někdo kamarádí. No a začínat si něco s takovými vejlučky bylo přece jen riskantní.

„A proč bys ty lepší karty dával mně a nenechal si je pro sebe?“ ptala se proto **Dana** Zoltána s nedůvěrou.

„Protože ty jsi mnohem dál než já. Máš větší šanci nasbírat všechny a dostat se do soutěže. A když se do ní dostaneš, můžu z toho těžit i já,“ odpověděl Zoltán a tvářil se záhadně.

„No to víš, že zadajmo ti ty lepší kousky podstjkovat nebudeme,“ vložil se do hovoru Otmar a tvářil se, jako kdyby měl nad **Danou** navrch. Jenže neuměl pořádně vyslovit „r“ a působil spíš směšně. „Na vyhlášení výsledků soutěže v Londýně si s sebou každý může vzít pět kamajádů. Když se tam dostaneš, budeme vědět, že s námi počítáš.“

Daně se ten nápad moc nelíbil, ale přistoupila na něj – přece jen, představa, že zkompletuje některou ze sérií rytířů vyššího řádu, ji nevyсловně lákala. Když ale dneska podle domluvy do školy přinesla svou sbírku kartiček, ukázalo se, že je všechno úplně jinak. Sešla se s kluky po vyučování v šatně. Většina spolužáků byla už dávno pryč a na výměnu kartiček měli celkem klid.

Zoltán vykoukl na chodbu, aby ověřil, že nikde nikdo není, a pak přibouchl dveře šatny. „Vzduch je čistej. Tak ukaž ty svoje kartičky.“

Dana už z jeho chování a postoje Otmara, který stál mezi nimi, vycítila, že tu něco nehraje. Pomalu sáhla do batohu a ještě chvíli váhala. Pak ale vytáhla pouzdro z aktovky.

„Tak dělej, naval ty kajtičky!“ nevydržel najednou s nervy Otmar a začal se **Daně** sápat po ruce.

Daně bylo v tu chvíli jasné, že s ní tihle dva rozhodně nic vyměňovat nechtějí. Jde jim o to sebrat jí celou sbírku.

Otmar **Daně** vytrhl pouzdro. Jenže Zoltán k němu okamžitě přiskočil a začal mu ho brát – asi si předem neujasnili, čím bude kořist, a teď se o ni vztekle přetahovali. **Dana** využila příležitosti, prosmykla se kolem nich a vyrazila z šatny. Než některý z nich zjistí, že v pouzdře nejsou kartičky ale tužky, bude mít před nimi náskok.



Dana využila příležitosti, prosmýkla se kolem nich a vyrazila z šatny. Než některý z nich zjistí, že v pouzdře nejsou kartičky ale tužky, bude mít před nimi náskok.

2. Vchod do budoucnosti

Dana se celá uříčená posadila v parku na pařez stromu. Potřebovala se vydýchat a taky už byla bez obav, že by ji tady Zoltán s Otmarem našli.

„Ahoj,“ ozvalo se najednou za jejími zády.

Byla to **Majda**, **Danina** kamarádka. Čas od času se spolu tady v parku zašily, aby ostatním ze školy nebyly moc na očích. Od té doby, co spolu kamarádily, se totiž staly terčem posměchu některých pubertáků.

Majda se posadila na velký pařez vedle **Dany**. Sáhla do kapsy a vytáhla tři ještě nerozbalené balíčky karet s rytíři řádu Posteritas. „Dostala jsem nějaký peníze k narozeninám, tak jsem si jich hned v trafice koupila víc.“

Dana, která měla zkaženou náladu z toho, že se jí od Otmara a Zoltána nedostalo žádné zajímavé kartičky, ale jen podrazu, se tvářila nezaujatě.

„Třeba tam bude i nějaká, která by se ti hodila,“ zkusila ještě **Majda**.

„Těžko,“ zabručela **Dana**. „Pořád se opakují ty samý nízky karty. Když chceš ty nejvyšší, musíš hledat na internetu, jestli je třeba někdo neprodává.“

Majda roztrhla obal prvního balíčku a zběžně prohlédla pět kartiček. Když viděla, že **Danu**, která jí svýma **modrýma** očima nenápadně koukala přes rameno, žádná nezaujala, rozbalila druhý i třetí balíček. „Jé, Samson, Gula a Nexis! Přesně ty potřebuju do své série,“ zaradovala se nad kartami z posledního balíčku.

„Prosím tě, vždyť to jsou rytíři prvního stupně. Ty sbíráš takhle nízky karty?“ obořila se na ni **Dana**.

Majda pokrčila rameny. „Mám jich nejvíc, tak je sbírám. A co?“

„Vždyť tomu ani pořádně nerozumíš. Proč ty karty vůbec sbíráš?“

Majdu zamrzelo, že je na ni **Dana** taková. „Tak abys věděla, ty kartičky jsem si začala kupovat kvůli tomu, abych ti pomohla najít ty, který

potřebuješ. Ale jak chceš, já se na to klidně můžu vykašlat!“ A rozzlobeně zahodila nové kartičky.

Jenže, co se nestalo... Místo, aby po chvilce letu spadly k zemi, kus od nich najednou ve vzduchu zmizely. Nerozplynuly se, spíš to vypadalo, jako by se zasunuly za nějakou neviditelnou stěnu a přitom to udělalo tiché pffop.

Dana s Majdou byly okamžitě na nohou. „Viděla jsi to? Kam se ztratily?“ ptala se šokovaně Dana a hned šla obhlížet místo, kde karty zmizely.

„Dano, neblázni, nechod' tam! Co když je tam... já nevím... něco... a vcucne tě to taky?“

Dana se ale nebála. A i kdyby ji to vcuclo, jak říkala Majda, docela ráda by věděla, co je tam, kam kartičky zmizely. A určitě zmizely, protože nikde na zemi neležely. Všude byla jen nízká jarní travička, do které by patnáct plastových karet nezapadlo.

„To snad není možný... Tomuhle prostě musím přijít na kloub!“ říkala si Dana rozrušeně, a jak tak pomalu chodila okolo toho místa a šmátrala rukama v prostoru, jako by chtěla nahmatat něco neviditelného, připadalo Majdě, že snad ztratila rozum.

A náhle se stala další divná věc! Jak tak Dana šmátrala kolem sebe, v jednom místě jí s tichým pffop zmizela část ruky. Nevěřicně se na ni dívala a ani se nehnula.

„Dano! Tys přišla o ruku!“ zděsila se Majda.

Ale Dana z toho divného prostoru ruku vytáhla a zase byla celá. A pak ji tam zase strčila, zase vytáhla a zase strčila... Podívala se na Majdu. „Kdybych měla tu ruku takhle, tak by ses se mnou nekamarádila, co?“ zasmála se.

Majda se ale nesmála, vypadala vyděšeně.

Zato Dana nebyla vyděšená ani trochu. Naopak, byla moc zvědavá, jestli se do té divné průrvy v prostoru dostane celá. A hrozně ji zajímalo, co je za ní. Sunula se proto dál, až jí zmizela celá paže, rameno a pak už byla vidět jen z poloviny.



Zato **Dana** nebyla vyděšená ani trochu. Sunula se dál, až jí zmizela celá paže, rameno a pak už byla vidět jen z poloviny.

7. Uneseny

Edeon **Danu** a **Majdu** zavedl k oné malé zídce, u níž se ocitly, když přišly průrvou v čase. Když stanuli před kovovými dveřmi, rytíř vytáhl z kapsy zařízení, které vypadalo jako přívěsek. Edeon ho namířil proti malému černému okénku nade dveřmi a stiskl tlačítko. Přívěsek patrně vyslal nějaký signál, protože dveře se před nimi vzápětí otevřely.

Za vchodem byla chodbička, ze které vedly schody do podzemní garáže. V ní stálo zaparkované stříbrné auto. Vůbec ale nevypadalo jako auta, která se proháněla po silnicích **v Danině** a **Majdině** současnosti. Bylo zploštělé a celkově nižší. Vepředu mělo dvě velká kola a vypadalo to, že vzadu žádná nejsou – byla tam, ale schovaná pod karoserií, kde byla napojena na pohon hybridního motoru.

Ještě byli kus od auta, když se sama rozsvítila světla a otevřely dveře. **Dana** a **Majda** ze seriálu věděly, že tahle auta už jsou částečně robotická a jejich čidla dokáží poznat svého řidiče podle určitých tělesných parametrů. Taky věděly, že se tahle auta dají ovládat přes počítač nebo mobilní telefon. Když jsou někde zaparkovaná, stačí jim vyslat pokyn a souřadnice, kam pro svého řidiče mají přijet.

Nasedli do vozu a vyjeli. Projeli několika chodbami, než se dostali k výjezdu na silnici. Napojili se na ni v místě, kde auta z venku zajížděla do podzemí. Venku se auta pohybovala jen mimo města, ve městech směla jezdit výhradně v podzemí z důvodu bezpečnosti a také zachování tichého a čistého životního prostředí.

Po několika minutách jízdy opět zajeli do jakési chodbičky, která je zavedla do další z podzemních garáží. „Teď už je to jen na vás,“ řekl Edeon. Ještě je vyvedl ven a pak už se s nimi rozloučil.

.....

Dana a Majda se daly na cestu a řídily se navigací v jojo mobilu. Procházely opuštěnými ulicemi čtvrti, která obklopovala Zoltánovu továrnu na roboty. Mnoho domů v ní bylo vybydlených, protože většina místních se odsud vystěhovala poté, co se tu Zoltán a jeho lidé začali rozpínat. Nikdo nechtěl žít tak blízko takovému despotovi.

„Jak se do té továrny dostaneme?“ uvažovala Majda.

Dana si zamyšleně přejela rukou po svých blondatých vlasech. „Musíme to nějak promyslet.“

Najednou si všimly, že nedaleko od nich slídí dva muži. Vypadali podezřele. A měli na sobě vesty s nápisem ZUNERRO – výrobní robotů. Nebylo tedy pochyb, že se jedná o Zoltánovy zaměstnance.

Dana s Majdou se schovaly ve vchodu jednoho z opuštěných domů a sledovaly je. „Proč se tu asi tak potloukají?“ zašeptala Majda.

„Možná hledají nějaký děti.“

„Tady? Vždyť je to tu opuštěný.“

„Mám nápad! Necháme se unést,“ napadlo po chvíli Danu.

„To nemyslíš vážně!“ obořila se na ni Majda.

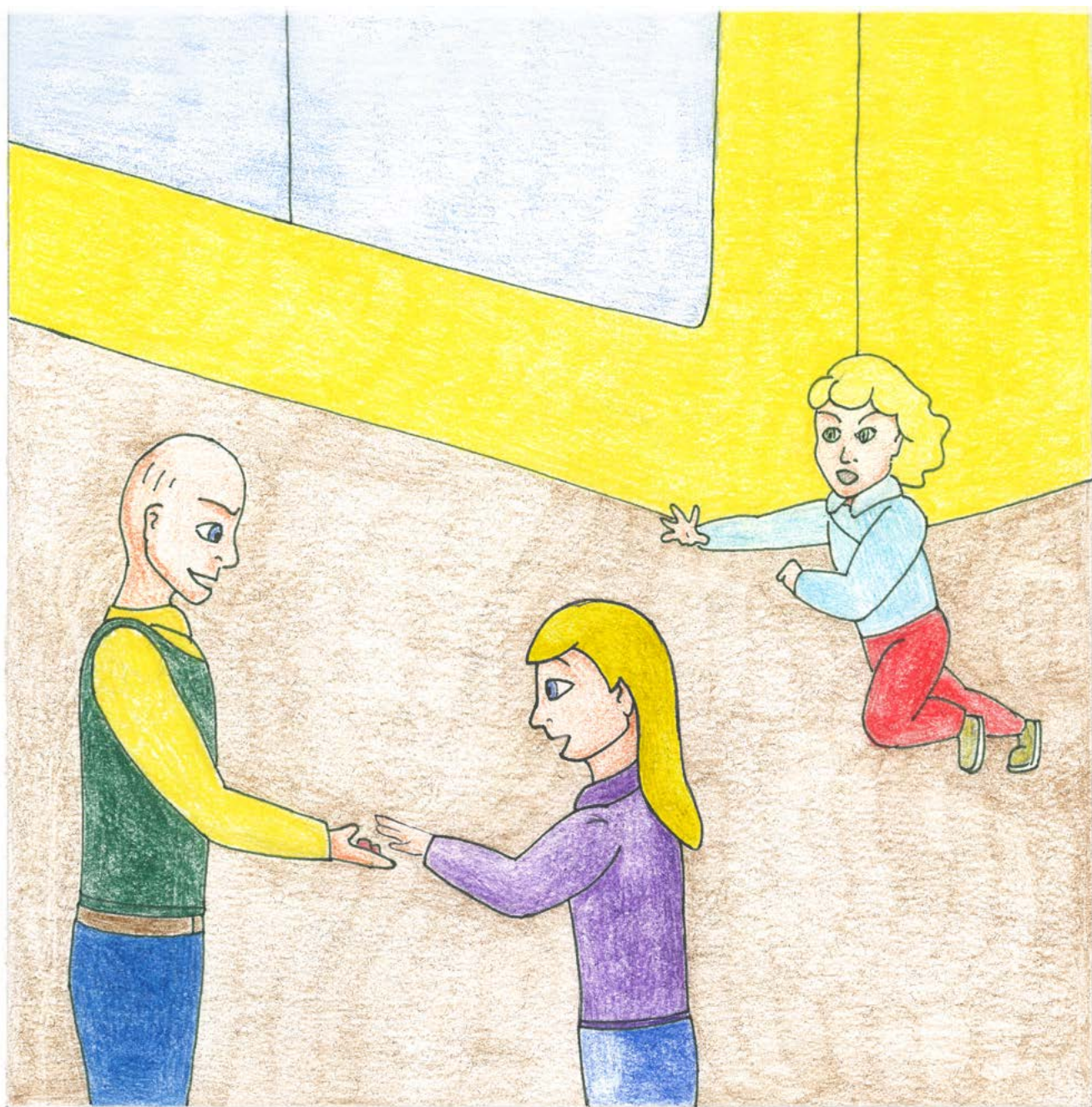
„A co jiného chceš dělat? Podle tebe asi máme zazvonit u brány a říct: Jdeme se podívat, jestli tu máte ty unesený děti.“

Majda jí ani nestačila odpovědět a Dana už se hrnula na ulici, přímo do cesty těm dvěma chlapům.

„Á, tak tady máme další zájemkyni o bonbónek,“ šklebil se jeden z nich, když Danu uviděl. Sáhł do kapsy a vytáhl barevné karamely. „Koukám, že se už rozkřiklo, že se tu rozdávají mlsky zadarmo,“ cenil žluté zuby šereda.

„Taková velká holka – ta už ani o bonbóny nemá zájem,“ zapochyboval druhý s lysou hlavou.

„Ale jo, dala bych si,“ řekla Dana a natáhla ruku po karamelách. V mžiku ji plešoun pevně chytil v pase a kamsi ji nesl.



„Koukám, že se už rozkřiklo, že se tu rozdávají mlsky zadarmo,“ cenil žluté zuby šereda.

Když to viděla Majda, vyběhla z vchodu opuštěného domu a křičela: „Pustte ji, to je moje kamarádka!“ Jenže než se nadála, držel ji šereda se žlutými zuby.

V podzemní garáži nedaleko odtud měli dodávku. Do té obě naložili a vezli je, jak Dana správně odhadovala, do továrny.

„Říkal jsem ti, že až se to o těch bonbónech rozkřikne, přestanou se dětičky bát pověr o vybydlený čtvrti,“ pochvaloval si šereda, který řídil.

„To bude Zoltán jád, že máme čejstvý pjacovní síly,“ přisvědčil plešoun.

Dana šťouchla do Majdy loktem. „Slyšíš toho plešouna?“

„No a co? Vezou nás do továrny. Kdo ví, co s náma bude a jestli se odtamtud ještě někdy vyhrabeme,“ fňukala Majda.

„Čejstvý pjacovní síly,“ napodobila Dana plešouna.

Majdě to teprve teď došlo. „Otmar...?“

Dana se zakřenila. „Je to on!“